

СЛУЖЕНИЕТО ДА ОБОДРЯВАШ ДРУГИТЕ

Дейвид Уилкерсън
1 Май 2006

Някои християни имат навика да мислят за апостол Павел като за свръхчовек поради силните му писания и чудесното му служение. Но ако Павел не беше направен от същата плът и кръв, от които сме направени и ние, ако не беше обект на същите изкушения и изпитания, нямаше да има какво да каже на църквата. Всичките му послания щяха да са напразни. Истината е, че Павел написа много от посланията си в най-трудните времена от своя живот. Той открито призна пред църквата в Коринт, че изживяваше време на дълбоки проблеми и умствена скръб: „отвсякъде бяхме притеснени – отвън борби, отвътре страхове.“ (2 Коринтяни 7:5). Когато написа това, великият апостол беше в Македония, където се чувстваше унил, неефикасен и напълно отхвърлен от църквата.

Как беше стигнал до това състояние Павел? Нека погледнем историята на неговата ситуация. Павел току що беше написал първото си послание до коринтяните – остро порицание, което имаше за цел да коригира неморалното състояние на църквата. Въпреки, че писмото му съдържащо трудно послание, Павел го беше написал през сълзи и сърдечна скръб. Причината за написването на това послание беше срамния акт на блудство, който беше пренебрегнат от църквата. Павел писа до коринтяните: „Надули сте се от гордост, отказвате да скърбите поради този открит грях в редовете ви. Не сте осъдили справедливо ситуацията. Трябваше да изгоните виновника от обществото ви, докато не видите, че се е покаял истински.“ След това той ги напътства: „да се предаде такъв човек на Сатана за погубване на плътта му, за да се спаси духът му в Деня на Господ Исус.“ (1 Коринтяни 5:5)

Това беше силно, твърдо послание. И в един по-късен момент, Павел съжаляваше, че го е изпратил (виж 2 Коринтяни 7:8). Всъщност, от този ден нататък Павел скърбеше и се притесняваше за това как ще отговорят коринтяните. Щяха ли да разберат мотива му погрешно? След това той им писа: „Не казвам това, за да ви осъдя“ (7:3).

Знам как се чувстваше Павел. През годините е трябвало да говоря послание от Господ, което някои биха нарекли „твърдо“. След това съм падал по лице изпитвайки мъка и съм се молел: „Господи, дали не преминах чертата? Словото Ти казва, че не трябва да укоряваме праведния или пък да благославяме злия. Кажете ми, нараних ли праведниците Ти с това послание?“

Павел беше научил също така, че в коринтската църква бяха проникнали лъжепророци и караха хората да „презират“ страданията му. Всъщност, тези хора казваха за него: „Ако Бог наистина е с този човек, тогава защо го е сполетял този срам? Защо Павел е хвърлен в затвора? И как е възможно някой Божи човек да каже, че се „страхува за живота си“? Не разбираме как молец се човек може да бъде атакуван толкова често и да бъде ударен толкова жестоко. Ако Павел имаше истинска вяра, нямаше да преживява такива неща.“

Такива обвинения се хвърлят и днес по благочестивите слуги, които страдат и са укорявани. Колко често си чувал един християнин да каже за друг: „Трябва да има нещо нередно в живота му, за да страда толкова много“? В случая на Павел, това беше начина бавно да уронят духовния му престиж.

Но Павел каза, че не съжаляваше, че е пратил писмото си до коринтяните. Вместо това той нареди на духовния си син Тит да отиде в Коринт и да им обясни смисъла на посланието: „Кажете на хората, че ги обичам и нямам за цел да ги наранявам, но че трябва да се разправят с тази ситуация. След това ела да се срещнем в Трояда и ми кажи какъв ефект е имало писмото ми.“

Когато Павел написа второто си послание до коринтяните, се появиха още повече причини за това духа му да бъде притеснен. След като изпрати Тит на мисията, Павел тръгна към Трояда, като по пътя спря в Ефес. Там Бог се движеше мощно чрез него и помазаните му проповеди докоснаха цели множества. Мнозина, които чуваха посланието му изтичаха до домовете си и грабнаха окултните си книги, след което се събраха в центъра на града, за да ги изгорят на огромна клада.

Това ядоса търговците на сребърни изделия в Ефес, които изкарваха по-голямата част от парите си като правеха идоли на богинята Диана. Изведнъж, те видяха как препитанието им се изпаряваше пред очите. Така че те въстанаха гневно срещу Павел, обвинявайки го в религиозен фанатизъм и казаха, че той иска да унищожи онова, на което се покланяха. Обвиненията преминаха в огромен бунт, а Павел едва се отърва жив. Когато по-късно той написа, че „се е отчаял за живота си“, той разказваше за този случай: „мислех, че ще ме убият“.

Не можем да бъдем сигурни какво още се случи в Ефес, понеже Павел не ни казва. Всичко, което знаем е, че преживяването му там го докара до това състояние: „изключително притеснени, свръх силите си, така че дори се отчаяхме за живота си“ (2 Коринтяни 1:8). Всъщност, Павел говори за това, че е бил преследван, притеснен, унил в духа си. Сега, когато се отправяше към Трояда, той копнееше да се види с благочестивия си син в Христос Тит, който щеше да освежи духа му. Павел щеше да излее сърцето си пред него и да научи за въздействието на посланието си.

Но когато Павел пристигна в Трояда, Тит не беше там. Той чакаше да пристигне духовния му син, но Тит не идваше. Междувременно там се отвориха врати за служение за Павел, но по това време сърцето на апостола се беше изтощило. Той пише за това си преживяване: „И когато дойдох в Трояда да проповядвам благовестието на Христос и когато ми се отвори врата в Господното дело, духът ми не се успокои, понеже не намерих брат си Тит, а като се простих с тях, отпътувах за Македония.“ (2:12-13)

Павел направи нещо, което не беше правил преди в живота си, нещо, което беше в разрез с всичко, което беше проповядвал. Въпреки, че за служението му имаше отворени врати, Павел си отиде от там. Вместо това той се отправи с безпокойство към Македония. Каква картина на ранен войник на Кръста – великият апостол беше победен, залиташе, падаше от изтощение на ума, тялото и духа си. Защо? Кое беше докарало Павел до това състояние?

Самият апостол ни казва: „Трябваше да си почина в духа, понеже не намерих брат ми Тит.“ Той беше сам, а се нуждаеше отчаяно от утехата на някого.

Това, през което преминаваше Павел ми е познато до известна степен от собствения ми опит и от опита на други, които са били в същите изпитания. Сатана винаги ни атакува, когато сме отпаднали и уморени от битката. Точно тогава най-вече сме уязвими за лъжите му, а аз вярвам, че врага удари Павел с две големи лъжи. Първо, аз мисля, че той му каза: „Тит не дойде, понеже те е отхвърлил, Павле. Ти нарани онези вярващи в Коринт много лошо и ги прогони. Служението ти просто не дава плод.“

Само мога да си представям следващите лъжи, които Сатана подхвърли на Павел

Чувам как дяволът прошепва: „Бог вече не е с теб, Павле. Всички в Азия те отхвърлиха. Няма нито един човек, който да те подкрепя. Дори и духовният ти син Тит е пропит от съмненията на противниците ти в Коринт.“

Приеми го, изгубил си помазанието си. Помисли за Аполос, чиито проповеди събират огромни тълпи. Всеки го хвали за това колко е ефикасно служението му, докато ти достигаш толкова малко хора. Където и да си проповядвал е имало бунтове, а съживленията, които водиш, в крайна сметка приключват точно като в Ефес. Не те обичат, Павле, и вече не се нуждаят от теб. Ясно е, че Господ те наказва. Някак си – ти си наранил Святия Дух, а Бог е отмахнал ръката Си от теб.“

Ако си ходил в близост с Господ, знаеш много добре през какво преминаваше Павел. Сатана е бащата на лъжите и всъщност в този момент той може би те лъже по същия начин, по който лъга и Павел: „Отхвърлен си от всички. Нямах служение, нямах работа в царството. Просто заемаш място.“ Това идва от дъното на ада.

Давид знаеше какво означава да бъдеш съкрушен от демонични лъжи. В Псалм 140 той пише, че е „във война“ - физическа и духовна. Този благочестив човек се моли на Господ: „Злите непрестанно воюват срещу мен. Те подострят езиците си като змия и са си наумили да съборят делата ми. Сложили са капан за мен, искащи да ме уловят.“ (Псалм 140:1-5, перифразирано от мен).

Но въпреки ситуацията му, Давид ликуваше: „БОЖЕ, Господи, сила на моето спасение, Ти си покрил главата ми в деня на битката.“ (140:7). Това беше свидетелството на Давид: „Господи, покрил си ума ми, предпазвайки ме от демонични лъжи. Адските сили са подострили езиците си срещу мен. Но Ти си покрил мислите ми, така че лъжите на Сатана няма ме надвият.“

Как Бог дава утеха и освежава народа Си когато е унил?

Как Святият Дух утеши Павел? Самият апостол ни казва: „Но Бог, който утешава смирените, ни утеши с идването на Тит.“ (2 Коринтяни 7:6). Тит дойде в Македония със свеж дух и изведнъж сърцето на Павел се привдигна. Докато двамата мъже общуваха, радост се изливаше от тялото, ума и духа на Павел, и апостола написа: „Все още имам проблеми, но Господ ми даде онова, от което се нуждаех за битката. Той ме освежи чрез Тит.“

През годините на моето служение съм виждал много Божии мъже и жени да стигат до предела на силите си, да униват, буквално объркани. Скърбял съм за тези скъпи братя и сестри в болката им, питайки Господ: „Отче, как ще се измъкнат тези твои слуги от тази яма на нещастieto? Къде е силата, която ще ги измъкне? Какво мога да кажа или да направя за да им помогна?“

Аз вярвам, че отговорът се намира точно тук, в свидетелството на Павел. Това беше толкова силно отпаднал човек, че вече не приличаше на себе си. Павел беше в най-черния период от служението си – по-съсипан от всякога. Но след само няколко часа той излезе от черната дупка и се изпълни с радост. Възлюбеният апостол се чувстваше обичан и желан още веднъж.

Как се случи всичко това? Първо, нека видим какво се случи в Коринт. Когато пристигна Тит за да се срещне с църковните лидери там, той получи своето славно освежаване. Църквата се пробуждаше понеже се бяха вслушали в инструкциите на Павел, а Бог вече ги благославяше мощно.

Само ако Господ беше премахнал завесата в онзи момент и беше показал на Павел какво наистина се случваше. Само ако можеше да види съживлението, което се случваше там поради посланието му. Би видял лъжите на Сатана и щеше да си припомни, че Божите мисли за него са добри, че всичко това беше част от плана Му.

Тит пристигна в Македония с окуражаващи новини: „Павле, братята в Коринт казаха, че те обичат! Премахнали са греха, който беше сред тях и са се разправили с лъжепророците. Вече не презират страданията ти, а се радват на свидетелството ти.“

Това освежително слово казано от скъп брат в Господа веднага изкара Павел от ямата: „Но Бог, който утешава смирените, ни (ме) утеши с идването на Тит.“ (2 Коринтяни 7:6). Виждате ли примера тук? Бог използва хора за да освежи хора. Той не изпрати ангел, който да освежи Павел. Утехата, която получи този човек дойде от освежителния дух на Тит, който от своя страна освежи духа на Павел.

Примерът с Павел и Тит е модел, който се намира из цялата Библия

В Деяния 27 глава Павел се беше качил на кораб за Рим, когато спряха в Сидон. Павел поиска от стотника разрешение да посети някои приятели в града и „Юлий... му позволи да отиде при приятелите си, за да се възползва от грижите им.“ (Деяния 27:3). Това е още един момент, в който Бог използва вярващи, за да утеша други вярващи.

Виждаме това и във 2 Тимотей, където Павел пише за някои вярващи: „Господ да покаже милост към дома на Онисифор, защото той много пъти ме ободряваше и не се засрами от оковите ми, а когато беше в Рим, ме потърси старателно и ме намери... а колко служи в Ефес, ти знаеш много добре.“ (2 Тимотей 1:16-18)

Онисифор също беше един от духовните синове на Павел, който обичаше Павел толкова силно и безусловно, че го изведе от страданието му. Веднъж, когато Павел беше в затвора, Онисифор отиде до града и го търси докато го намери. Мотивите му бяха просто: „Брат ми страда. Той е пострадал от ужасите на коработрушението, а сега е удрян от Сатана. Трябва да го окуража.“

Служението на ободряването ясно показва, че трябва да търсим онези, които страдат. Слушаме много неща за сила в църквата в днешно време: сила за изцеляване на болните, сила за печелене на души, сила за победа над греха. Но аз твърдя, че има огромна изцелителна сила, която излиза от освежения и обновен човек. Депресията, умствената мъка или обременения дух могат да причинят всевъзможни духовни заболявания, но освежения и окуражен дух – този, който е накаран да се почувства приет – е балсама, от който се нуждаят повечето хора. Виждаме служението на освежаването също и в Стария Завет. Когато Давид беше преследван от цар Саул, той беше изтощен и страдаше, принуден да бяга ден и нощ. По това време той се почувства отхвърлен от Божиите лидери и Божия народ. Тогава, в критичния момент, приятеля на Давид, Йонатан, отиде при него: „Тогава Йонатан, синът на Саул, стана и отиде при Давид... и укрепя ръката му в Бога. И му каза: Не се бой, защото ръката на баща ми Саул няма да те намери и ти ще бъдеш цар над Израил, а аз ще бъда вторият след теб“ (1 Царе 23:16-17)

Това освежително слово беше добре дошло за Давид. Той току що беше отхвърлен след един негоистичен акт на добрина. Давид и хората му бяха подложили живота си на риск за да спасят село Кеила и се бяха крили за малко там. Но след това, когато Саул ги подгони, Давид се моли: „Господи, тези хора ще ме предадат ли на Саул?“ Бог му каза: „Да, ще те отхвърлят. Тръгни си от там сега.“

Псалмите ни казват точно колко отчая беше Давид по това време. Душата му беше смутена и той непрестанно викаше: „Господи, къде си?“ Помислете също и за болезненото изпитание на Йонатан поради злия му и обладан баща. Въпреки това този благочестив приятел „укрепи ръката на Давид в Господа“ като му каза: „Господ е с теб, Давид, и все още те обичат в Израел. Може да не се чувстваш добре сега, но ще бъдеш цар. Работата ти едва започва.“

Това беше всичко, което искаше да чуе Давид - „Бог е с теб“ - и духа му моментално се освежи, за да продължи по пътя си. Виждаме този пример много пъти в Библията – Бог не изпраща ангел или видение, а някой близък вярващ, който да освежи възлюбените си.

Павел ни поучава, че има една славна цел в многото ни скърби

Възможно е по време на изпитанията ни да изпаднем в ямата на безверието и празнотата, като изгубим всяка надежда и се предадем. Ако това се случи, ще се огорчиш и ще закоравиш сърцето си, освен ако не погледнеш ситуацията през очите на истината. Всъщност, ние никога не излизаме от объркването си и от чувствата си за отхвърляне освен, ако не разберем защо Бог позволява тези проблеми в живота ни. Сигурен съм, че за много читатели това е Божието изцерително слово. Когато Павел седна да пише второто си писмо до коринтяните, той видя пред себе си цяло множество, което се сблъскваше със страдания като неговите. Той им каза: „Искам да знаете, че страданията, които изживявам, имат нещо общо с вас и с времето, в което вие ще страдате.“

“И ако ни притесняват, това е за вашата утеха и спасение; или ако ни утешават, това е за вашата утеха (и спасение), която действа, като устоявате на същите страдания, които понасяме и ние.” (2 Коринтяни 1:6). Павел им казваше: „Бог използва моите изпитания за да ме научи на утеха. Така че, когато се изправите пред собствените си трудности, ще знаете, че думите ми към вас имат сила, понеже всичко това съм го преживял.“

Това беше чудесно откровение от Святия Дух. Павел разбра: „Ето защо Бог е позволил всичките тези проблеми. Святият Дух ще утеши душата ми и ще ме изцери чрез това, така че да мога да изляза и да утеша и освежа другите, които имат проблеми. Той ни утешава в мъките ни, така че да бъдем в състояние да утешим и освежим онези, които имат проблеми с утехата, с която самите ние сме били утешени.“

Днес има цяла лавина от книги, касетки и видеа за това „как да се справим“. Това послание е много необходимо и много материали помагат когато са представени от искрени, праведни служители. Но аз вярвам, че Павел се опитва да ни каже: „Единствените думи, които носят истинска свежест и дълготрайно изцерение произтичат от онова, което е било научено в многото ни скърби и изпитания.“

Мислиш ли, че нямаш служение или място в Божието царство?

Неотдавна получих писмо от една бивша монахиня, която днес е ръкоположена служителка. Тази жена е 59 годишна и след като наскоро е получила инсулт, тя изпаднала в дълбока депресия. Гледайки назад в живота си, тя решила да планира погребението си и написала следния некролог за себе си: “Ничия съпруга. Ничия майка. Отчужди се от семейството си заради спасението. Не постигна нищо важно в живота си. Живя мизерно. Умря истински неудачник.” Сърцето ми се скъса, когато прочетох това като размишлявах за тъжната мисъл да отида при моя Господ с празни ръце. Но един пастор даде на тази жена копие от посланието ми „Трудих се напразно“ и тя ми писа: „Брат Дейвид, думите ви ме окуражиха и освежиха.“

Не се заблуждавайте, Бог използва хора, за да освежи хора. Той толкова обича този вид служение, че накара пророк Малахия да говори за него като за най-необходимата работа в наши дни. Малахия описа как в тези дни Божите хора се изграждат едни други: „Тогаваш боящите се от ГОСПОДА си говореха един на друг“ (Малахия 3:16)

Кога точно се случи това? Словото на Малахия дойде, когато имаше огромно безчестие, когато „погубителя“ беше унищожил голяма част от плода на земята. Божият народ беше изтощен и започна да се съмнява, че си струваше да ходи с Господ. Те си мислеха: „Казва ни се, че си струва да ходим с Господ, да се покоряваме на Словото Му и да понасяме бремето си. Но като се огледаме наоколо и видим горделивите и компрометираните, те ни изглеждат щастливи. Те преследват просперитет, живеят небрежно, радват се на пълноценен живот.“

Святият Дух започна да се движи в Израел и скоро страха от Господ дойде върху гладните за Бог хора. Изведнъж всички в Израел, млади и стари, започнаха да си служат един на друг. Чрез Духа хората се отвориха един за друг, изградиха се едни други и утешиха онези около тях.

Убеден съм, че думите на Малахия относно това служение са огледален образ на днешния ден. Той ни е нарисувал картина за изливането на Святия Дух в последните дни, когато Божите хора спрат да клюкарстват и да се оплакват, а вместо това започнат да освежават. Това става по телефона, чрез писмо, имейл, очи в очи. А Бог е толкова доволен от това служение, че – казва ни се – Той записва всичко. Всяка добра дума, всяко обаждане, всеки опит да утешим унилите ще бъде скъпоценен за Него: „И те ще бъдат Мои, казва ГОСПОД на Войнствата, Мое притежание в деня, който ще направя“ (Малахия 3:17)

Нека Бог помогне на онези, които се оплакват, че нямат призив или че нямат отворени врати за служение. На всеки такъв човек казвам: премести погледа си от твоята ситуация и спри да се страхуваш, че ще бъдеш тормозен. Спри да се опитваш да угодиш на Бог като планираш някаква велика саможертва. Вместо това се изправи, потърси и освежи брата и сестрата, които изпитват болка.

Бъди като Тит за някой, който е унил в духа. Моли се да имаш духа на Онисифор, който потърси изпитващия болка, за да го изцери. Помисли: дадената ти е цялата сила на небето, за да освежиш изпитващия блока вярващ, някой, който се нуждае от утехата, която Бог е дал само на теб. Да, има хора, които се нуждаят от теб и Бог иска това, с което ти си бил утешен в миналото, да освежи тях. Обади се на този човек днес и му кажи: „Братко, сестро, искам да се моля и да те окуража. Имам добра дума за теб.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Ministry of Refreshing Others](#) / [Служението да ободряваш другите](#)